De gevaren van een oppervlakkig geloof

A. W. Tozer

Een ware profeet van de kerk

Door de geschiedenis heen is de kerk overspoeld met zelfbenoemde profeten. Telkens als ik over zulke mensen hoor, moet ik denken aan Gods gebod aan de Israëlieten in Deuteronomium 18:22: "Wanneer een profeet spreekt in de naam van de HEERE, en de zaak volgt niet en komt niet tot stand, dan heeft de HEERE niet gesproken, maar de profeet heeft aanmatigend gesproken; voor hem zult gij niet bang zijn."

Het is gevaarlijk als iemand beweert een profeet te zijn. Van alle bedieningen die in de Schrift worden beschreven, is het het makkelijkst om te onderscheiden wanneer iemand geen echt profetisch woord van God spreekt. Misschien had Paulus dit in gedachten toen hij schreef: *"Laat de profeten twee of drie spreken en laat de anderen oordelen. Indien iets geopenbaard wordt aan een ander, die er bij zit, laat de eerste dan zwijgen. Want gij allen profeteert één voor één, opdat allen leren en allen worden getroost. En de geesten der profeten zijn aan de profeten onderworpen. Want God is niet de auteur van verwarring, maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen"* (1 Kor. 14:29-33).

Helaas lijkt het er vandaag de dag op dat velen in de kerk *iedereen* accepteren die zichzelf een profeet noemt. Ze hangen aan elk woord van die persoon, ongeacht of wat hij of zij zegt ooit werkelijkheid wordt. Het gaat om de toespraak van het

moment. De profeten die we in de Schrift vinden, spraken echter woorden die ook echt gebeurden. In het Oude Testament vertelden de profeten over dingen die zouden komen; terwijl ze in het Nieuwe Testament dienden als een soort probleemoplossers voor de kerk, die fouten en ketterijen signaleerden en vervolgens de oplossing aanreikten op een manier die de groep gelovigen terug naar Christus wees. Ze zagen helder, spraken scherp en werden daar zelden of nooit om gewaardeerd. Zoals Jezus zo welsprekend zei: *"Een profeet is niet zonder eer, behalve in zijn eigen land en in zijn eigen huis"* (Matt. 13:57).

Als het gaat om dit soort profeet, onderscheidt A.W. Tozer zich van de rest. Hij begint dit boek met te zeggen dat hij "een beetje op de bres zal springen en zal profeteren". Hij vertelt dat hij zich een tijd kan voorstellen waarin diegenen in de kerk het evangelicalisme zullen verlaten - een tijd waarin "het huis verlaten zal zijn en er geen man van God, een man in wie de Heilige Geest woont, meer onder hen zal zijn". We kunnen gerust zeggen dat we het begin van de vervulling van deze profetie hebben meegemaakt. En helaas heeft de evangelische kerk, net als de ware profeten van weleer, Tozer wel gehoord, maar niet naar hem geluisterd.

Tozers kritiek op de kerk was nooit gebaseerd op kwaadwilligheid, maar eerder op een diepe liefde voor het lichaam van gelovigen in Jezus Christus. Hij had een lange kijk op de kerk die diep geworteld was in de bijbelse waarheid - een waarheid die in de loop der tijd niet verandert - en hij begreep dat veel van de problemen waar de kerk mee te maken had, problemen waren waar zijn voorvaderen al generaties geleden

mee te maken hadden gehad. De oude prediker in Prediker had gelijk toen hij zei: "Wat geweest is, dat zal zijn; en wat gedaan is, dat zal gedaan worden; en er is niets nieuws onder de zon" (Prediker 1:9).

Als Tozer daarom dingen zag ontstaan in een gemeente waarvan hij geloofde dat ze schadelijk waren voor de geestelijke ontwikkeling, werd hij kwaad en sprak hij zich er vrijmoedig tegen uit. Toch wees hij ook altijd de weg er uit. Hij benoemde het gevaar voor wat het was en bood de groep die hij bekritiseerde een bijbelse oplossing.

Verslag I
De gevaren
Geconfronteerd met de
Evangelische
Kerk

1 Op de rand van afvalligheid

Die de schijn der godzaligheid hebben, maar de kracht daarvan verloochenen; wendt u van dezulken af. Want van dien aard zijn zij, die in de huizen sluipen, en dwaze vrouwen, beladen met zonden, gevangen nemen, met verschillende begeerten geleid, altijd lerende, en nooit in staat om tot de kennis der waarheid te komen.

2 TIMOTHEÜS 3:5-7

De evangelische kerk in Amerika wordt geconfronteerd met een aantal ernstige gevaren die haar op de rand van afvalligheid dreigen te brengen. Mijn gebed is dat het nog niet te laat is voor een ontwaken dat zal leiden tot een succesvolle reformatie.

Mijn gebruik van de term "evangelisch" omvat alle kerken die fundamenteel, vol evangelie, heiligheid, doopsgezind en pinkstergemeente zijn - alle

evangelische kerken die de Bijbel geloven en Jezus Christus verkondigen als de enige Redder van de wereld. Ik heb niets te zeggen tegen andere kerken.

Het verbaast me hoe verdeeld de evangelische kerk in Amerika is, wat me doet denken aan de ouderwetse appeltaart van mijn moeder. Het maakt niet uit hoe dun je de taart in plakjes snijdt, elk plakje gelooft dat het beter is dan de rest van de taart. Ook al bevat de "taart" dezelfde ingrediënten, ondergaat hij hetzelfde proces en wordt hij in dezelfde oven gebakken, toch voelt elk stuk zich superieur aan het andere stuk.

Een strofe van de hymne "Onward, Christian Soldiers" van Sabine Baring-Gould (1834-1924) zegt het zoals het zou moeten zijn:

Als een machtig leger beweegt de Kerk van God;
Broeders, wij betreden waar de heiligen zijn geweest;
Wij zijn niet verdeeld, wij zijn allen één lichaam,
Eén in hoop en leer, één in naastenliefde.

De betekenis van de woorden in deze hymne is waar God wil dat wij staan als Zijn Kerk in deze generatie.

Laat ik een beetje te ver gaan en profeteren. Ik zie de tijd komen dat alle heilige mannen wiens ogen

geopend zijn door de Heilige Geest één voor één het wereldse evangelicalisme zullen verlaten. Het huis zal verlaten zijn en er zal geen man van God, een man in wie de Heilige Geest woont, meer onder hen zijn.

De vloek van wereldsheid

Ik hoor Jezus zeggen: "O Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt en hen stenigt die tot u gezonden zijn, hoe vaak zou Ik uw kinderen hebben willen verzamelen, zoals een hen haar kuikens verzamelt onder haar vleugels, maar gij hebt niet gewild". (Matt. 23:37). Zoals de Kerk er nu voor staat, wordt de man die deze toestand van werelds evangelicalisme ziet afgeschreven als enigszins fanatiek. Maar de dag komt dat het huis verlaten zal worden en er geen man van God meer onder hen zal zijn.

Ik zou graag lang genoeg leven om te zien hoe dit zich ontwikkelt en hoe het afloopt. Ik zou graag de tijd meemaken dat de mannen en vrouwen van God - heilig, afgescheiden en geestelijk verlicht- uit de evangelische kerk stappen en een eigen groep vormen; dat ze van het zinkende schip stappen en het laten zinken in het brakke water van de wereldsgezindheid en een nieuwe ark vormen om de storm door te komen.

De Bijbel heeft geen enkel compromis met de wereld. De Bijbel heeft een boodschap voor de evangelische kerk en roept haar terug naar huis. De Bijbel stuurt ons altijd de wereld in, maar nooit om een compromis te sluiten met de wereld; en nooit om de weg van de wereld te bewandelen, maar alleen om zoveel mogelijk mensen te redden als we kunnen. Dat is de enige richting.

Dus, mijn christelijke vriend, als je achterover leunt, lekker wegkruipt in je schuimrubberen stoel en rust in je geloof in Johannes 3:16 en het feit dat je Jezus Christus hebt aangenomen, dan kun je maar beter op jezelf letten. Pas op, opdat ook jij niet tekortschiet. Let op uw eigen hart, anders bent u, als puntje bij paaltje komt, met de wereld vergroeid.

Terugkijkend op de geschiedenis van Israël in het Oude Testament kan ik niet anders dan opmerken dat ongeveer elke derde generatie alle religieuze attributen van de vorige generatie moest weggooien en terugkeren naar het origineel. Het begon met de Vaders die hun natie vestigden op het duidelijke Woord van de Heer. De zonen van de vaders begonnen dat fundament als vanzelfsprekend te beschouwen en voegden niet-essentiële elementen toe, terwijl ze cruciale en fundamentele essenties lieten verslappen. In de kleinzonen vinden we een

volledige veronachtzaming van de grootvaders die Israël hebben gesticht, waardoor de hele natie Israël van haar fundament wordt ontdaan en de waarschuwing van de profeten volledig wordt genegeerd: "Neem het oude baken niet weg, dat uw vaderen gesteld hebben" (Spr. 22:28).

Ze zochten andere goden die hun op dat moment goed uitkwamen. Ze keken met afgunst naar de volken om hen heen en begonnen de heidense goden van hun buren over te nemen. Al snel namen ze ook de cultuur van de naties om hen heen over en was het moeilijk om het verschil te zien tussen een Israëliet en een Filistijn.

Toen kwam de volgende generatie, moe van de religieuze prietpraat die zich in de loop der generaties had opgestapeld. Ze zochten naar iets origineels; stuitten steevast op het Woord van de Heer en in een wanhopige beweging ruimden ze alle religieuze omhaal op die deel hadden uitgemaakt van de vorige generatie. Dat wat ooit machtig en dynamisch was, werd door de jongere generatie met veel verwachting weer opgepakt. Vandaag de dag zouden we het een ontwaken of een opwekking noemen. Een echte opwekking leidt tot drastische hervorming.

Het is vaak de jongere generatie die het doolhof van misleiding en corruptie doorziet en verlangt naar iets origineels, iets met inhoud. Dit gold niet alleen voor het oude Israël, maar ook voor de kerk. De kerkgeschiedenis laat dit patroon in bijna elke generatie zien. Als er een beweging van God was onder een groep mensen, werden ze zo geplaagd door heilig verlangen dat bewegingen - we noemen ze opwekkingen of opleving - mannen en vrouwen het koninkrijk van God begonnen binnen te trekken.

Ik zou kunnen wijzen op de Waldenzen, die een beweging op gang brachten in de Middeleeuwen; Martin Luther en de grote Reformatiebeweging van de jaren 1500; John en Charles Wesley, in de jaren 1700. Uit hun vurige passie voor God kwam een grote beweging voort die bekend staat als de Methodisten en die Engeland redde van een nationale ramp. Deze grote bewegingen waren niet alleen het eigendom van God, maar werden zeker ook door God gestart, die harten vond die hongerig waren naar iets waar alleen God in kon voorzien. Het is moeilijk te doorgronden hoeveel mensen daadwerkelijk het koninkrijk van God binnen werden gebracht door deze bewegingen die in vuur en vlam stonden van heilige passie voor God.

Het patroon begon met de kerkvaders. Toen kwamen de zonen en probeerden de beweging gaande te houden, probeerden het vuur brandend te houden en er zeker van te zijn dat ze alles kopieerden wat hun vaders deden. Het duurde maar een generatie en toen kwam de volgende generatie en die werd opgezadeld met religieuze rommel die absoluut geen verband hield met hun geestelijke wortels. "Waarom doen we dit? Waarom doen we dat niet?" Al snel lieten de kleinzonen de wereld om hen heen hun gemeenschap binnenstromen en al snel was er geen zichtbaar verschil meer tussen de kerk en de wereld. De cultuur van de wereld had in feite de kerk overgenomen.

Natuurlijk, de kleinzonen leken op hun grootvaders. Sommigen spraken zelfs in het religieuze dialect van hun grootvaders. Voor alle praktische doeleinden waren zij de kleinzonen die het werk van de grootvaders voortzetten. Ze waren echter niet hun grootvaders. Wat voor de grootvaders van vitaal belang was, werd voor de kleinzonen bijkomstig. In plaats van dat hun godsdienst hen voortdreef in heilige hartstocht, probeerden zij hun godsdienst te dragen en het gewicht ervan bracht hen tot punten van vermoeidheid en religieuze vermoeidheid en

uiteindelijke instorting. Ze zochten verlichting in de wereld in de vorm van compromissen. Onderhandelen met de wereld is het gevoel van Gods aanwezigheid verliezen.

Ik schat dat geen enkel kerkgenootschap ooit zijn 100-jarig bestaan heeft overleefd zonder een drastische revisie van binnenuit. De apostel Paulus waarschuwt voor het hebben van "een schijn van godsvrucht, maar verloochent de kracht daarvan" (2 Tim. 3:5). Hij voegt er met een duidelijk doel aan toe: "Wendt u daarvan af."

Wanneer er een generatie komt die ontevreden is met de status quo en een honger heeft naar God die niet door rituelen en traditie kan worden gestild, komen de meesten niet uit de religieuze hiërarchie, maar komen ze onaangekondigd binnenstampen met zo'n passie voor God dat ze alles waarmee ze in contact komen overhoop halen en het religieuze protocol omzeilen, tot grote ergernis van de religieuze Farizeeën en Schriftgeleerden die het in die tijd voor het zeggen hadden. De religieuze leiders veroordelen hen en proberen hen uit "de Kerk" te zetten. Maar zij zijn de Kerk en zij ontvlammen een nieuwe generatie met een heilige passie voor de persoon van God die niet geblust kan worden.

Dit is waar de evangelische kerk van onze generatie zich bevindt. We worden geconfronteerd met zulke gevaren; en voor het grootste deel somt niemand die gevaren op. Ik wil een klein beetje van mijn inzicht hierin delen en misschien kunnen mijn schamele inspanningen in de harten van een nieuwe generatie een verlangen en passie opwekken voor die werkelijkheid die alleen voortkomt uit een intieme en persoonlijke relatie met God door de Heer Jezus Christus.

Als ik naar de evangelische kerk van vandaag kijk, zie ik verschillende problemen die aangepakt moeten worden. De eerste kwestie is de geest van Babylon.

De geest van Babylon

Ik geloof dat de geest van Babylon de kerk van vandaag binnendringt tot het punt dat hij haar beheerst. Iedereen die het Oude Testament heeft gelezen, begrijpt de betekenis van de term "Babylon". Als je hier niet veel over weet, laat me je dan wijzen op de kenmerken die geassocieerd worden met de geest van Babylon.

De geest van vermaak

Deze geest van Babylon, in de vorm van entertainment, is niet alleen de kerk binnen gesijpeld, maar is ook met uitnodigende armen door de voordeur binnengekomen als een vloed. Het lijkt me zo onlogisch dat een generatie Christenen de prestaties van hun voorvaderen en de opoffering die gepaard gaat met het geloof dat ze ooit hebben afgeleverd zo verafschuwt dat ze de frivole houding en geest van "entertainmentisme" het hof maken. We aanbidden God niet op de troon, maar zijn op het punt gekomen dat we de schaduw van de troon aanbidden.

De gemiddelde Christen is tegenwoordig verslaafd aan uiterlijke genoegens. Kan een christelijke kerk vandaag de dag overleven zonder een flinke dosis amusement? Het is de cultuur van plezier, plezier en nog eens plezier. Prestaties hebben de plaats ingenomen van aanbidding. We hebben geen aanbidders meer, maar toeschouwers die vol ontzag naar de voorstelling zitten te kijken. De vraag is naar iets dat ons een goed gevoel over onszelf geeft en ons al onze problemen doet vergeten.

De kerkvaders waren fanatieke aanbidders en hun aanbidding bracht een zware prijs met zich mee,

die ze overigens graag en gretig betaalden. De kleinzonen zijn nu toeschouwers met een honger naar amusement die wild is geworden. Ze zijn verslaafd, met een onverzadigbare honger, aan de ene sensatie gevolgd door een nog grotere sensatie. Ze zijn net zo fanatiek in vermaak als hun vaders waren in aanbidding, wat het verschil verklaart.

Om de zaak nog verwarrender en erger te maken, hebben we nu wat ik een prestatiegerichte aanbidding zal noemen. Het is niet omdat je het woord "aanbidding" op een zin plakt dat het een aanbidding is die aanvaardbaar is voor God. We dansen voor God, dragen onze malle kostuums en doen onze malle jingles en denken dat dit op de een of andere manier indruk maakt op de Almachtige God, Schepper van de hemelen en de aarde.

De kerkvaders kwamen in de aanwezigheid van God met een gevoel van overweldigende eerbied, die hen boeide en hen in heilige stilte voor God bracht. Wat is er vandaag de dag gebeurd met eerbied? Waar zijn degenen die zich laten meeslepen door de geest van eerbied voor hun God? Waar zijn degenen die de heilige stilte in de aanwezigheid van God hebben ervaren?

Vandaag de dag hebben we beroemdheden die onze zogenaamde aanbidding leiden. Dit

weerspiegelt de cultuur om ons heen. Om een leider in de kerk te zijn, hoeft een man niet zozeer geestelijke kwalificaties te hebben als wel een persoonlijkheid en een status als beroemdheid. De bekeerde voetballer heeft tegenwoordig meer invloed in kerken dan de man die op zijn knieën voor God zit met een gebroken hart voor zijn gemeenschap. Beroemdheden leiden ons nu, maar ze leiden ons niet langs dezelfde weg als de kerkvaders deden.

De geest van lethargie

Dit alles heeft met succes een toestand van geestelijke lethargie gecreëerd in de hedendaagse evangelische kerk. Omdat het woord "lethargie" niet algemeen gebruikt wordt, moet ik waarschijnlijk een beetje schetsen wat ik bedoel.

Met lethargie bedoel ik leven op het momentum van gisteren. Dat lijkt de toestand van vandaag te verklaren. De kerkvaders keken niet terug om te proberen in het verleden te leven. De kerkvaders keken terug om hun kompas te vinden zodat ze vooruit konden gaan in de kracht en de demonstratie van de Heilige Geest.

Als we niet weten waar we geweest zijn, hoe kunnen we dan in vredesnaam bepalen waar we

naartoe gaan? Dat is de enige reden om terug te kijken. We kijken niet terug om terug te gaan. We kijken juist terug om er zeker van te zijn dat we in de juiste richting vooruit gaan.

De geest van gemak

Te veel mensen in de kerk van vandaag leven op het momentum van gisteren. Ze hebben het gevoel dat alle veldslagen al gestreden zijn. Ze gaan ervan uit dat alle strijd in de kerk voorbij is. Zij zijn de bevoorrechte generatie die naar de hemel gaat op bloemrijke bedden van gemak.

Het meest ontmoedigende aspect hiervan is waarschijnlijk dat velen gewend zijn geraakt aan een statische toestand en zich hebben overgegeven aan een geest van niet-verwachting. De enige verwachting die de meesten hebben is dat ze verwachten dat ze naar de hemel gaan als ze sterven. Afgezien daarvan zullen ze hun tijd doorbrengen met plezier maken en genieten van hun religie.

De kerkvaders genoten niet van hun religie. *Foxe's Book of Martyrs* laat zien wat hun religie hen gekost heeft. Ze verwachtten geen gemakkelijke tijd. Het was Charles Wesley (1707-1788) die in zijn prachtige lofzang "Soldiers of Christ, Arise" de toon zette voor zijn generatie:

Soldaten van Christus, sta op en trek je wapenrusting aan,
Sterk in de kracht die God geeft, door zijn eeuwige Zoon.
Sterk in de Heer der heerscharen, en in die machtige kracht,
Wie vertrouwt op de kracht van Jezus is meer dan een overwinnaar.

Waar zijn deze "soldaten van Christus" vandaag de dag? Waar zijn zij die op weg gaan in de "kracht die God geeft"? Waar zijn degenen die bereid zijn om uit te gaan en te overwinnen?

De tragedie van deze generatie christenen is dat mensen onopgemerkt zijn binnengeslopen, zoals voorspeld door Paulus in het boek Romeinen en door Judas in zijn brief. We hebben onze waakzaamheid laten zakken en deze valse profeten hebben zich zo gepositioneerd dat ze het lot van de christelijke kerk van deze generatie beheersen.

Ingehaald door geestelijk onbekwame theologen

Een andere tragedie die ik associeer met de hedendaagse evangelische kerk is het feit dat we zijn ingehaald en gegijzeld door geestelijk

onbekwame theologen. Ik hou van het woord "theologie". Het betekent gewoon de studie van God; en er is niets groters om na te streven in deze wereld. Onze harten hongeren naar God en vragen wanneer we zullen komen en voor Hem staan?

Van het woord "theologie" komt het woord "theoloog". Vroeger betekende het iemand die zich specialiseerde in de studie van God, maar nu betekent het iemand die een expert is in een deel van het christendom. In veel gevallen is dat stukje nogal klein en staat het los van het geheel.

Deze hedendaagse theologen houden zich bezig met leerstellige details. Hun expertise ligt op het gebied van het heroverwegen van leerstellige standpunten in het licht van de hedendaagse samenleving en cultuur. Om de een of andere reden geloven ze dat omdat de samenleving zo drastisch veranderd is, onze leerstellige standpunten dienovereenkomstig moeten veranderen. De leer van de inspiratie van de Schrift opnieuw onderzoeken is bijvoorbeeld een zinloze oefening.

Door het kerven en snijden in de leer zijn we op een punt gekomen dat we niet meer weten wat we geloven. Niet alleen dat, maar we hebben ook nieuwe vertalingen van de Schrift nodig. Daar ben ik helemaal niet tegen. Elke keer als er een nieuwe

vertaling verschijnt, ben ik een van de eersten die deze koopt.

Maar een nieuwe, bijgewerkte vertaling van de Schrift is niet het antwoord. Het is verbazingwekkend dat in een generatie christenen met meer moderne vertalingen van de Schrift dan alle andere generaties bij elkaar, het zo ongeveer de zwakste groep christenen is die we ooit hebben gezien.

Het is niet door het lezen van de Schrift in de originele talen of in een hedendaagse versie dat we betere christenen worden. Het is eerder op onze knieën gaan met de Schrift voor ons uitgespreid en de Geest van God toestaan om onze harten te breken. Als we dan door en door gebroken zijn voor de Almachtige God, staan we op van onze knieën, gaan we de wereld in en verkondigen we de glorieuze boodschap van Jezus Christus, de Redder van de wereld.

Onze kerken worden nu geleid door experts die alles weten behalve wat essentieel is in het geestelijk leven. Wat ik wil weten is waar zij deskundig in zijn? Het lijkt er niet op dat velen van hen expert zijn in het kennen van God zoals de Vaders God kenden. Ze lijken niet dat overweldigende ontzag te hebben dat overheersend

was in de Vroege Kerkbeweging. Wat hebben onze experts voor de kerk gedaan behalve haar in een sleur duwen, waardoor de letter van de wet domineert en controleert terwijl de kracht van de Heilige Geest wordt ontkend? Ik vrees dat we te apologetisch zijn geworden met onze apologetiek, en in onze pogingen om het iedereen naar de zin te maken, vernietigen we uiteindelijk de waarheid.

Dit heeft een religieus klassensysteem gecreëerd. Al deze geleerde doktoren met hun PhD's en hun neuzen stevig naar het noorden gericht hebben grote onenigheid veroorzaakt in de Kerk van Jezus Christus. Weten ze niet dat de duivel een betere theoloog is dan wij allemaal samen? De Schrift vertelt ons dat de duivel zelfs voor God beeft, maar dat hij geen deel heeft aan Gods koninkrijk: "Gij gelooft dat er één God is; gij doet goed; ook de duivelen geloven en beven" (Jas. 2:19).

Dit toont alleen maar de tirannie van religie vandaag de dag. In de Vroege Kerk maakte iedereen deel uit van het bedieningsteam. Iedereen werd geacht de wereld in te gaan en de glorieuze verlossende boodschap van Jezus Christus te verkondigen. Natuurlijk waren er categorieën, zoals oudsten, bisschoppen en apostelen. De kerk draaide heel efficiënt doordat alle christenen samenwerkten,

ieder van hen wist waar hij thuishoorde en zijn deel deed.

Nu hebben we teams van experts die alleen de letter van de wet kennen. We hebben mensen die religieuze grootdoeners zijn geworden die een show opvoeren voor christenen in de hoop dat de zondagsopbrengst meer dan voldoende zal zijn om een levensstijl van hebzucht te subsidiëren. Het is niet moeilijk om in te zien dat een geest van Babylon die een toestand van geestelijke lethargie creëert de kerk van vandaag is binnengedrongen - dit alles georkestreerd door geestelijk onbekwame theologen.

Het gevaar minimaliseren is een hele generatie christenen in gevaar brengen. Dit is de vloek van apostasie. Apostase begint wanneer bepaalde mannen ongemerkt binnensluipen en de Heilige Geest vervangen als de leidende kracht van de christelijke beweging. De Kerk is nooit ontworpen om door mensen geleid te worden; de Heilige Geest heeft de Kerk op de Pinksterdag geboren als een werktuig waardoor Hij Zijn werk in elke generatie kon doen.

Laten we de gevaren onder ogen zien door ons te realiseren hoe ernstig de situatie is. Laten we dan, in de kracht en demonstratie van de Heilige Geest, al

deze kunstmatige verdeeldheid en al de machteloze hiërarchie die het denominationalisme heeft ontwikkeld, afbreken. Laten we terugkeren naar het soort christendom dat op de Pinksterdag werd geboren en "niet opnieuw verstrikt raken in het juk van slavernij" (Gal. 5:1).

Moet Jezus alleen het kruis dragen

Moet Jezus het kruis alleen dragen en de hele wereld vrijuit gaan?
Nee, er is een kruis voor iedereen en er is een kruis voor mij.
Hoe gelukkig zijn de heiligen hierboven, die hier ooit verdrietig waren!
Maar nu proeven ze onvermengde liefde en vreugde zonder een traan.

Het gewijde kruis zal ik dragen tot de dood me zal bevrijden
En ga dan naar huis om mijn kroon te dragen, want er is een kroon voor mij.
Op het kristallen plaveisel beneden aan Jezus' doorboorde voeten.
Blij zal ik mijn gouden kroon werpen en zijn lieve naam herhalen.

O kostbaar kruis! O glorieuze kroon! O opstandingsdag!
Als Christus de Heer uit de hemel neerdaalt en mijn ziel wegdraagt.

Thomas Shepherd (1665-1739)
